

GEEF ONS MAAR ECHTE VROUWEN WILLEN WE WEL PAALDANSENDE STOEIPOEZEN ZIJN?

ILLUSTRATIE SHARON VAN DER HAGEN

VROUWEN DIE GENOMEN
WILLEN WORDEN en mannen die
hunkeren naar samen kruidenthee drinken.

Het dreigt goed mis te gaan tussen de
seksen. WAT ER GEBEURD IS? Iets met
SAPPH-billboards en paaldanscursussen,
gokken we. TEKST ELSBETH GRIEVINK

Mannen leerden kruidentheet drinken en over gevoelens praten; vrouwen leerden die gevoelens juist uitschakelen

Het is rond drieën in de nacht. We zijn met zijn allen een Rotterdamse club uitgeveegd en staan nu op straat na te kletsen, laatste sigaretten te roken en te luid te lachen. We bestaan uit twee kampen: het kamp dat zodadelijk naar huis fietst om daar tegen iemands warme billen aan te kruipen. En het kamp dat thuis een leeg bed wacht en daarom nog éven om zich heen kijkt, om te zien of er wat leuks rondloopt. Ik hoor bij de eerste groep en ben al aan het zoeken naar mijn fietssleutel, als ik P. tegenkom. Duidelijk een afgevaardigde uit kamp twee. Uit op verlenging van de nacht. Ik zal hem omschrijven als een felbegeerde vrijgezel van midden 30, van het soort dat graag vrijgezel blijft. Want vrouwen, die maken het hem maar lastig. “Weet je wat het is,” begint hij tegen mij. “De vrouwen van tegenwoordig zijn zo assertief. Als ze met je mee naar huis gaan, komen ze meteen ter zake. Dan moet er geneukt worden. Een beetje theedrinken of een filmpje kijken is er niet meer bij. Echt waar, ze willen meteen boter bij de vis, want dan kunnen ze tenminste op tijd weer naar huis. Jammer vind ik dat.” Vriendin S., die naast me staat, is met stomheid geslagen. En voelt zich wellicht een beetje aangesproken. “Hebben jullie mannen dat niet aan jullie zelf te danken?” sputtert ze. “Jullie hebben ons dat gedrag aangeleerd!” Ik vind wel dat ze een beetje gelijk heeft. Hebben we niet allemaal door schade en schande moeten ontdekken wat de betekenis is van ‘nog even een kopje thee drinken’? Hebben wij ons niet uiterst

flexibel opgesteld door nooit moeilijk te doen over B, wanneer we eenmaal A hadden gezegd? Hebben we niet keurig afgeleerd te verwachten dat zo’n type ooit nog belt? Het antwoord van P. klinkt even ontluisterend als gemeend: “Nou, ik wil óók weleens gewoon een beetje knuffelen.”

IK WIL JE HIER EN NU Even later fiets ik naar huis. Met genoeg stof om over na te denken. Is het waar? Kunnen wij vrouwen zo direct zijn? Hebben we de leiding genomen op het liefdesvlak? Zodanig, dat het mannen weleens teveel wordt? En zo ja, waarom doen we dat? Omdat we meer behoefte hebben gekregen aan seks of zijn we gewoon kordater in ons optreden? Of, en dat kan natuurlijk ook, geven we minder om romantiek dan vroeger? Vragen, vragen. Ik moest ineens denken aan een verhaal dat een vriend van mij vertelde. Laatst had hij een hele avond leuk zitten praten met een meisje in de kroeg, wat was uitgelopen op een zoenpartij op straat. Met vlinders in zijn buik wilde hij afscheid nemen, maar voor hij wat kon zeggen, fietste ze met hem mee naar huis. Waar ze naakt in zijn bed ging liggen. De volgende dag besloot hij: die was wel heel erg *zu haben*. Hij verloor haar telefoonnummer. Een andere vriend werd voor een discotheek aangeklampt door een dame die een lift nodig had omdat haar band lek was. Misschien wilde hij haar wel even thuisbrengen? Braaf fietste de goeie ziel twintig straten om, uit pure hofelijkheid. Eenmaal bij haar huis aangekomen bleek het allemaal vooropgezet spel.

Met alle gênante gevolgen van dien, want hij moest uitleggen dat hij thuis al een lieve vriendin had en zij moest doen alsof ze hem niet mee had gelokt om hem met huid en haar te verslinden. We moeten het haar na-geven: ze verzon in ieder geval nog een leuke smoes om de situatie naar haar hand te zetten. Want als we de mannen in onze omgeving mogen geloven, is de communicatie doorgaans een stuk minder vaag. “Ik wil je hier en ik wil je nu.” en “Bij jou of bij mij?” zijn veelgehoorde zinnen. We zijn blijkbaar vrij duidelijk in onze wensen, wij vrouwen, en gaan recht op ons doel af. Wat wil je ook, als generatie die is opgegroeid met de liedjes van Madonna (*Express Yourself!*) en de afleveringen van *Sex and the City* (*Are we sluts?*). Bovendien hebben we een arsenaal aan tijdschriften naast ons bed liggen, die ons ophitsen om ons seksleven in eigen hand te nemen en ‘*fuck me heels*’ te dragen. Mijn vriend leest de koppen op de covers van de bladen die ik lees, weleens hardop: “Vreemdgaan. Hoe je relatie ervan opknapt.” Tja, leg dat maar eens uit.

SEKS OP BESTELLING

Vorig jaar konden nieuwe abonnees van *LINDA*. als welkomstgeschenk een avond met een gigolo winnen. In een volgend nummer deelden de gelukkige winnaressen hun ervaringen. De strekking van het verhaal? Waarom zou je als vrouw van de wereld, met weinig tijd maar genoeg geld, een hele avond in de kroeg gaan staan flirten, als je gewoon de telefoon kunt pakken om seks te bestellen? Seks met een man die je op de website uitgezocht hebt,

die gegarandeerd goed is in wat hij doet en geen vragen stelt: het werd gebracht als de ultieme uitkomst. Mireille kreeg Pablo op bezoek: ‘Ik stond te kwijlen in de deuropening.’ Een kritische noot was er ook, maar dat betrof vooral de prestaties van de heren. Zo was het kleintje van gigolo Danny voor Daniëlle een ‘dooie mus’. Op de website van *LINDA*. wordt er uitvoerig over nagepraat. Waarbij opvalt dat alle enthousiaste reacties van vrouwen komen en alle geschokte of sceptische reacties van mannen. Ene Loes tikt: “Werd een keer tijd dat ook de vrouw eens een mannetje van plezier kan bestellen zonder verplichtingen. Tassen hebben we al genoeg!” Waarop ze een reactie uitlokt van een mannelijke lezer: “Ben het helemaal met je eens Loes. Je bent echt geweldig als je je laat neuken bij een abonnement op een blad. Allemaal onder het mom: we moeten net zo zijn als de man. Krankzinnig.” Een andere man valt hem bij: “Seks als bonus. Geen wonder dat ons land naar de klote gaat. Eén van de meest tere onderdelen van ons mens-zijn wordt ingezet als marketinginstrument. Stuitend.” De vrouwen op het forum vinden de argumenten van deze heren maar laf gezeik.

CHAUVINIST PIGS

Goed, de meeste single vrouwen die ik ken, bestellen geen gigolo’s. Wel gaan ze de kroeg in en versieren een leuke man wanneer ze daar behoefte aan hebben. Anderen hebben een *little black book*, met telefoonnummers van een paar heren die ze altijd kunnen bellen als ze zin hebben. Het is een

soort wederzijdse deal. Ze spreken af, drinken voor de vorm samen één glas wijn en hebben dan een leuke nacht. *No strings attached*. Sterker nog: als hij ineens gaat opbellen met hun verjaardag, wordt te verstaan gegeven dat dát niet de bedoeling is. Ja, wij vrouwen zijn zakelijker geworden in seks. We hebben geleerd om voor onszelf op te komen, eisen te stellen en te onderhandelen. Wat we op de werkvloer kunnen, kunnen we ook in de slaapkamer. Terwijl mannen meer op vrouwen gingen lijken, zijn wij meer op mannen gaan lijken. Mannen leerden kruidentheet drinken en over gevoelens praten, en wij leerden die gevoelens juist uitschakelen. Bijvoorbeeld tijdens een potje seks met iemand die je amper drie uur kent. Of deze herindeling van de rollen beide partijen veel oplevert, kun je je afvragen. De Amerikaanse Ariel Levy schreef een boek over het vrouwtype dat ze Female Chauvinist Pigs noemt. Vrouwen die zichzelf zien als een ‘lekker wijf met ballen’. Stoere chicks zonder seksuele taboes, die praten en denken als mannen. Die elkaar ‘sletje’ noemen, op hun vrije dinsdagavond naar de sportschool gaan voor een robbertje paaldansen en in gezelschap graag en luid verkondigen dat ze regelmatig naar porno kijken. Het ergste dat hen kan overkomen, is preuts genoemd worden. Het vrouwtype dat Levy beschrijft is alomtegenwoordig in onze openbare ruimte. Een brocierig kijkende Inge de Bruijn in SAPPH-lingerie met daaronder de tekst ‘*Let’s get wet*’. Een meisje dat haar broekje laat zakken om de G in haar

schaamhaar te laten zien, in een Gucci-campagne. En ook op TV: Kelis die alle *boys in the yard* een milkshake bezorgt, Britney die je *slave* is, Rihanna met d’r S&M. Ze lijken reuze vrijgevochten en geëmancipeerd, maar ondertussen doen ze precies wat aantrekkelijk is voor mannen. Daarom zijn deze vrouwen volgens Levy helemaal niet bevrijd. Ze hebben zich juist enorm aangepast aan de macho-fantasieën van mannen: zogenaamd zijn ze *one of the boys*, maar dan met de looks van een stocipoes. Wat wil een man nog meer, zou je denken. Zóu je denken. Want denk nog maar eens aan wat P. heeft gezegd: mannen willen ook weleens gewoon een beetje knuffelen.

HARTSTOCHT

Het komt natuurlijk niet alléén door de met seks doorspekte samenleving dat we zo mondig zijn geworden. We zijn ook simpelweg langer single. Naar verwachting stijgt het aantal singles in Nederland van 2,3 miljoen nu naar 3 miljoen in 2025. Wie tot zijn 32e vrijgezel blijft, heeft meer tijd om ervaring op te doen dan iemand die op haar 23e de man van haar leven treft. We begeven ons langer in de vlinderfase, daten wat af, belanden met meer verschillende mannen in bed en raken zodoende steeds bedrevener op het liefdesvlak. We kennen het klappen van de zweep; ons maak je niet veel meer wijs. En deels is dat goed: we laten ons niet meer vertellen dat het ‘met een condoom minder lekker is’ of dat hij te moe is om óók jou nog te moeten bevredigen. We hebben geleerd om voor onszelf op te komen, om *the hard knock life* van de *single*

Waar-schijnlijk zijn we, terwijl we bezig wa-ren zo geil mogelijk uit de hoek te komen, onze échte hartstocht verloren

Mannen verlangen misschien wel weer naar het meisje dat moet giechelen als hij zijn hand onder haar trui stopt

lady te overleven. Misschien moet je daarvoor wel een béétje Female Chauvinist Pig in je hebben. Maar mogelijk zijn we er iets teveel in doorgeslagen. En hebben we, tegen de tijd dat hij iets heeft gezegd over onze mooie blauwe ogen, allang geopperd om met hem mee naar huis te gaan. Niet merkend dat dat weinig aantrekkelijk is voor de man op zoek naar duurzaamheid. Die verlangt misschien wel weer naar het meisje dat moet giechelen als hij zijn hand onder haar trui stopt. Het meisje dat nooit van plan was geweest om te blijven slapen, maar het uiteindelijk toch deed, omdat van het één per ongeluk een beetje het ander kwam. Of het meisje dat niet mee naar huis gaat, de man hunkerend achterlatend. Het meisje, kortom, dat je nog kunt veroveren. Waar nog op te jagen valt. Waarschijnlijk zijn we, terwijl we bezig waren zo geil mogelijk uit de hoek te komen, onze échte hartstocht

verloren. Die zit verscholen onder een masker van stoere praat. Zo bezien hebben we onze eigen kijk op seks en intimiteit even geparkeerd, om de man aan zijn gerief te laten komen. Inschattingfoutje van onze kant. Kan gebeuren.

De vraag is of we het tij kunnen en willen keren. Hebben we het nog in ons om ons te laten verleiden? Om ons te laten gaan? Of gaan we de verworven controle niet meer uit handen geven? Feministes zullen nu heel hard roepen dat we echt niet gaan veranderen omdat mannen dat zo graag willen.

Doen we ook niet. We hebben wel wat beters te doen, zeg. Een topfunctie bekleden bijvoorbeeld. Nee, we doen het om meer in contact te staan met ons vrouwelijke zelf. Want ik sluit me aan bij vriendin S., die er nog één ding over zeggen wil: "Hoe zeer ik ook geloof dat het mannen zijn die vrouwen tot dit gedrag gedreven hebben, net als P. zou ik graag willen dat het weer als vanouds werd.

MR. RIGHT (NOW)

Vrouwen zijn zo bezig geweest met gelijkwaardig aan de man worden, dat ze vergeten zijn wat er zo leuk is aan vrouw-zijn. Ik ben gecultiveerd en geëmancipeerd en ik houd ervan, maar ik kan mijn biologie niet ontkennen. Ik ben een vrouw; ik huil om zielige films, eet chocola als ik me rot voel en wil stiekem maar één ding: het hof gemaakt worden door Mr. Right, niet een hete nacht met Mr. Right Now. De *female pig* uithangen is leuk als je 24 bent, maar net zoals in de topsport, ben je er rond je 30e wel klaar mee." En daarna vertrouwt ze me

toe: "Ik kroop gisteren bij m'n vriendje in bed met ijskoude voeten, en hield ze lekker geëmancipeerd op afstand. Zo van: die worden vanzelf wel warm. Maar hij zei: 'Kom hier met die voeten, wrijf ik ze warm voor je, daar zijn mannen toch voor?'". Haar stralende gezicht spreekt boekdelen. Het lijkt mij de moeite waard – voor alle partijen – om de proef eens op de som te nemen. En dan niet door terug te gaan naar *The Rules* (voor wie het zich niet herinnert: dat boek uit 1995 dat vrouwen liet geloven dat ze hun gedroomde huwelijkskandidaat zouden vinden door nóóit, maar dan ook nóóit te laten merken dat ze iemand zagen staan) en andere *playing hard to get* methodes. Maar door weer terug te gaan naar het spel van aantrekken en afstoten. Hierbij is terugbellen gewoon toegestaan. Nog even een kopje thee drinken ook. Maar er zijn twee mensen voor nodig. En dat maakt het wel zo interessant. ❖

‘Ik wil stiekem maar één ding: het hof gemaakt worden door Mr. Right, niet een hete nacht met Mr. Right Now’

